

nomist ligebyldigt. Jeg troer ikke, at denne Formulering af en Gagebestemmelse, der iøvrigt bibeholdes, som den er vedtagen i det andet Thing, kan berede nogen Bausfeligbed; men, selv om det andet Thing ikke gaaer ind paa et saadant Forslag, saa er der ikke derved beredet Loven i det Hæle eller Sagen nogen- somhelst endelig Bausfeligbed. Det er dette, jeg især har ønsket at fremhæve, at man dog ikke maatte vænne sig til den Argumentation, at, hvad der kom fra det andet Thing, maae vi endelig vedtage; thi det er saa slemt, at en Lov skal gaae tilbage. Jeg troer ikke, at vi ville kunne regne paa nogen Reciprocitet i saa Henseende, saa at det andet Thing ogsaa skulde sige: Naar en Sag er kommen fra Landsthinget, maa den blive i den Skikkelse, den har faaet der, thi det er ikke godt, at den vender tilbage dertil igjen. Vi skulle iagttage al mulig Velvillie, al mulig Høflighed og Hensynsfuld- hed mellem begge Thing; men vi skulle ikke ligesom see paa det andet Thing som paa et Spørgelse, der indjager os Skræk, og det er ikke engang sømmeligt ligeoverfor det andet Thing at troe, at det ikke skulde ville gaae ind paa med ganske roligt Sind at prøve baade mere indgribende Forslag, hvis vi maatte stille saadanne, og Forslag, der ikke paa nogen Maade gribe ind i væsentlige Bestemmelser, men blot gjøre Modificationer i det Enkelte eller give en enkelt Tanke et andet Udtryk.

Ministeren for Kirke- og Under-

viisningsvæsenet: Det er blot en ganske kort Bemærkning, jeg vil tillade mig. Jeg troer ikke, at jeg ved mine Bemærkninger før har kunnet foranledige den ærede Taler, der nu satte sig, til at udtale sig paa den Maade, han gjorde. Jeg kan være enig med ham i mange Ting, og navnlig deri, at man ikke skal betragte det andet Thing som et Spørgelse; men, naar man vil undgaae unyttige Forhandlinger og see at komme til et Resultat, saa troer jeg, at man, da Loven er brugbar som den er, skal lade den passere. Forøvrigt vil jeg gjentage, hvad jeg sagde før, at det uheldige Tilfælde, at Loven ikke kommer ud, selvfølgelig kun vil have til Følge, at man maa hjælpe sig igjen- nem paa den Maade, hvorpaa det hidtil er

gaaet, og det var altsaa kun forsaavidt det høie Thing sandt det rigtigt at gjøre Noget til at bortrydde de Bausfeligbeder, der i enkelte Skolestæder virkelig ere tilstede for at udvikle Skolevæsenet i den Retning, jeg tillod mig at antyde, nemlig ved Oprettelsen af særlige Pige- skoler, at jeg troede det Høibigste vilde være, at Loven blev vedtaget som den foreligger. Jeg henstillede ganske til det høie Thing og henstiller atter til det, hvorvidt denne Betragtning kan have en saa stor Vægt, men jeg maa kun forvare mig imod, at jeg skulde have udtalt mig saaledes, at det kunde begrunde den ærede Talers Fremstilling af den Maade, hvorpaa han troede, at dette Thing retlig burde stille sig til det andet Thing.

Madvig: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Den ærede Landssthings- mand har Ordet.

Madvig: Naar den ærede Minister læser de Yttringer, han har brugt, trykte, saa troer jeg ikke, at han vil undre sig over, at jeg har lagt den Mening i dem, som jeg har gjort. Med Hensyn til hvad han sidst yttrede, skal jeg bemærke, at en Lov, om den ogsaa kan være antagelig som den er, dog maaskee ved en Endring kan blive endnu bedre, og, naar det er Tilfældet, saa skal man gjøre en saadan Endring. Der er aldeles ikke Tale om at hindre Loven fra at komme ud, fordi man gjør en lille Endring i den.

Bindesbøll: Det er kun et Par Ord, som jeg ønsker at henvende til de to ærede Landssthingsmænd, den 5te for 7de Kred's (N. P. Hansen) og den 6te for 9de Kred's (M. Andersen). Jeg er ganske enig med de ærede Medlemmer i, at man kan være vis paa, at Børn, der sendes til en Skole, hvor det er en Lærevinde, der tager imod dem, ville blive godt behandlede, og jeg begriber, at det er Noget, der maa være en Trøst for de Foreldre, der skulle lade deres Børn gaae den lange Vej til Skolen og være borte den største Deel af Dagen, at vide dem vel forvarede. Men jeg troer